

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-155)

Oct (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 132)

821. ஸர்வஜ்ஞ:

இதனைச் செய்வர், இதனைச் செய்ய இயலாது, இது நடக்கும், இது நடக்காது என்று அனைத்தையும் அறிபவன்.

822. ஸர்வதோமுக:

இத்தகைய உபாயத்தால் மட்டுமே இவனை அடைய இயலும், இதனைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை என்று எந்தவிதமான நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல், ஏதோ ஒரு காரணத்தாலே அவர்களால் அடைய இயலும்படி உள்ளவன். ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: பரேஷாம் சரணாகத: - அவன் துன்பம் அடைந்தவனாக இருந்தாலும், பொறுத்துக் கொள்பவனாக இருந்தாலும், பகைவனிடமிருந்து வந்து சரணம் புகுந்தவன் - என்றது காண்க.

823. ஸுலப:

இந்தக் காரணத்தால், மிகவும் விலைமதிப்பு இல்லாதவன் என்றாலும், எந்தவிதமான விலையும் கொடுத்துப் பெறவேண்டிய அவசியம் இல்லாதவன். வஸ்த்ரே ப்ரக்ருஹய கோவிந்தம் மம தேஹம் வ்ரஜேதி வை - சிறிது சந்தனம்

மட்டுமே கொடுத்து அந்த கோவிந்தனைத் தனது இல்லத்திற்கு வரும்படிச் செய்தாள் – என்றது காண்க.

824. ஸுவ்ரத:

எந்தவிதத்தில் தன்னிடம் சரணம் புகுந்தாலும், அவர்களை அனைத்துவிதத்திலும் காப்பாற்றுதல் என்னும் உறுதியான விரதம் கொண்டவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய – அவன் என்னை ஒருமுறை சரணம் என்று புகுந்தால் போதுமானது, அவன் நண்பனா விரோதியா என்று நான் ஆராய்வதில்லை – என்றது காண்க.

825. ஸித்த:

தன்னுடைய தத்வத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் சிறிதும் முயற்சிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், தன்னை அளிக்கத் தயாராக உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 155)

1-1-20 அஸ்மிந் அஸ்ய ச தத்யோகம் சாஸ்தி

பொருள் - இந்த ஆனந்தமயனிடம், இந்த ஜீவனுக்கு ஆனந்த சேர்த்தி உண்டாவதை வேதம் விதிப்பதாலும் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - மேலும் ஒரு காரணத்தாலும் அவன் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறானவன் ஆகிறான். தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-7) - ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹயேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி - அந்த ஆனந்தமயன் ரஸ ஸ்வரூபம், இத்தகைய ரஸ ஸ்வரூபமாக உள்ள அவனை அடைந்து ஜீவனும் ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்ற வரியில், ஆனந்தமயனிடமிருந்து ஜீவன் ஆனந்தம் அடைகிறான் என்று கூறப்பட்டது. ஆக, "ஜீவன் என்று கூறப்படுபவன், ரஸம் என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட ஆனந்தமயனை அடைந்தவுடன், ஆனந்தம் அடைகிறான்" என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்ட பின்னர், மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட யார் ஒருவன், "ஜீவன் என்பவன் ஆனந்தமயன் என்று கூறப்படும் தன்னையே அடைந்த பின்னர் ஆனந்தம் அடைகிறான்" என்று கூறுவான்? இதுவே இங்கு பொருள் என்று கொள்க.

ஆக ஆனந்தமயன் என்பது ப்ரஹ்மமே என்பதும், அந்த ஆனந்தமயனே கீழே உள்ள வரிகளில் ஆனந்தம் என்றுள்ள பதம் மூலம் கூறப்படுகிறான் என்பதும் தெளிவாகிறது:

- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-7) – யதேஷ ஆகாச ஆனந்தோ ந ஸ்யாத் – இந்த ஆகாசம் ஆனந்தம் அல்லவென்றால்
- ப்ரஹத் உபநிஷத் (3-9-28) – விஜ்ஞானமானந்தம் ப்ரஹ்ம – ப்ரஹ்மமே விஜ்ஞானமும் ஆனந்தமும்

அதாவது, விஜ்ஞானமயமாக உள்ள நிலை விஜ்ஞானம் என்ற பதம் மூலம் எவ்விதம் கூறப்பட்டதோ அது போன்று, ஆனந்தம் என்பது ஆனந்தமயன் என்பதைக் கூறுகிறது. இந்தக் காரணத்தினால்தான், தைத்திரீயம் (2-4, 2-9) - ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான் - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை உணர்த்தவன் - என்று ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஜீவனை வேறுபடுத்திக் கூறுவதான வாக்கியம் உள்ளது. இதே காரணத்தினால்தான், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-8) - ஏதம் ஆனந்தமயம் ஆத்மாநமுபஸங்க்ராமதி - அவன் ஆனந்தமயமாக உள்ள ஆத்மாவை (பரமாத்மாவை) அடைகிறான் - என்று பலனைக் குறித்தும் தெளிவாக ஓதப்பட்டது.

மேலும் அந்நமயன் முதலானவற்றைக் கூறும் முந்தைய அனுவாகத்தினைத் (அனுவாகம் = அத்யாயம்) தொடர்ந்து, (கீழே உள்ள வரிகள் காண்க)

- தைத்திரீயம் (3-2) - அன்னம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் - அன்னத்தை ப்ரஹ்மம் என்று அறியவேண்டும்
- தைத்திரீயம் (3-3) - ப்ராணோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் - ப்ராணனை ப்ரஹ்மம் என்று அறிய வேண்டும்.
- தைத்திரீயம் (3-4) - மனோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் - மனதை ப்ரஹ்மம் என்று அறிய வேண்டும்.
- தைத்திரீயம் (3-5) - விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் - விஜ்ஞானத்தை ப்ரஹ்மம் என்று அறியவேண்டும்.

அடுத்த அனுவாகத்தில், ஆனந்தமயன் என்பதை தைத்திரீயம் (3-6) - ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மமே ஆனந்தம் - என்று கூறப்படுகிறது என்று அறியவேண்டும்.

இந்தக் காரணத்தை அடியொட்டியே, தைத்திரீயத்தில் (3-10-5) – ஆனந்தமயம் ஆத்மாநமுபஸங்கர்மய - ஆனந்தமயமான ஆத்மாவில் (ப்ரஹ்மம்) சேர்கிறான் - என்று முடிக்கப்பட்டது.

ஆகவே ப்ரதானம் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்துவாக உள்ள பரமாத்மா, “ஜீவன்” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறானவன் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஆனந்தமயாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 155)

போலியான பாகவதர்களைக் கூட உண்மை வெளிப்படும்வரை

ஆதரிக்க வேண்டும்

மூலம் - உள்ளொரு பசையற்றுப் பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப் பாய்ச்சல் பாயுங்கணக்கிலே பகவதவபாறை பண்ணித் திரிவாரையும் உள்ளறியுமளவும் உபரிசராதிகள் அஸுராதிகளை ஆதரித்தாற்போலே ரூப நாமங்களையிட்டு ஆதரிக்கப் ப்ராப்தம். இப்படிக்கொத்த சைலுஷ வ்ருத்திகளைப் பற்ற

ந லிங்கம் தர்மகாரணம்

பலம் கதக வருஷஷஸ்ய யத்யப்யம்பு ப்ரஸாதநம்

ந நாமக்ரஹணேநைவ தஸ்ய வாரி ப்ரஸீததி

என்கிறது.

விளக்கம் - தங்களுடைய உள்ளத்தில் எந்தவிதமான பக்தியும் இல்லாமல், பசுத்தோலைப் போர்த்தியபடி திரியும் புலி போன்று சிலர் வெளிவேஷம் பூண்டு இருக்கக்கூடும். அவர்களுடைய உண்மையான தன்மை வெளிப்படும்வரை, உபரிசரர் முதலானோர் எவ்விதம் அஸுரர்களை அவர்களுடைய தன்மை வெளிப்படும்வரை ஆதரித்தார்களோ, அது போன்று அவர்களுடைய ரூபங்களையும் பெயர்களையும் அவமானம் செய்யாமல் மதித்தபடி

இருக்கவேண்டும். இப்படியாக இயல்பாகவே நடிக்கும் தொழிலுடன் கூடியவர்கள் குறித்த கீழே உள்ள வரிகளை காண்க:

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - ந லிங்கம் தர்மகாரணம் - இந்த வேஷங்கள் மோசஷ காரணம் ஆகாது.
- மநுஸ்மருதி (6-67) - பலம் கதக வருஷஸ்ய யத்யப்யம்பு ப்ரஸாதநம் ந நாமக்ரஹணேநைவ தஸ்ய வாரி ப்ரஸீததி - தேத்தாங்கொட்டை என்பது நீரைத் தெளிவாக்கும் என்றபோதிலும், அதன் பெயரை மட்டும் கூறுவதால் நீரானது தெளிவாகாது.

ஸர்வேச்வரனைப் பகைக்காமல் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே நாம
ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவை பலன் அளிக்கும்

மூலம் -

ஆர்த்தா விஷண்ணா: சிதிலாச்ச பீதா கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா:
ஸம்கீர்த்ய நாராயண சப்தமாத்ரம் விமுத்ததுக்கா: ஸுகிநோ பவந்தி என்றும்

அவசேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை:

புமாந் விமுச்சயதே ஸத்ய: ஸிம்ஹத்ரஸ்தைர் ம்ருகைரிவ என்றும்

ஸாங்கேத்யம் பரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா

வைகுண்டநாம க்ரஹணம் அசேஷாக விநாசநம் என்றும்

ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்மருத:

அநிச்சயாபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவ ஹி பாவக: என்றும்

ஏதாவதாலபக நிர்ஹரணாய பும்ஸாம்
ஸங்கீர்த்தனம் பகவதோ குணகர்ம நாம்நாம்
ஆக்ருச்ய புத்ரமகவாந் யதஜாமினோபி
நாராயணேதி மித்ரயமாண உபைதி முக்திம் என்றும்

“மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமன்றே
பராங்கதி கண்டுகொண்டான் இத்தனை அடியரானார்க்கு இரங்கும் நம்
அரங்கனாய பித்தனைப் பெற்றும்” என்றும் சொல்லுகிற இவையெல்லாம்,
பகவத்ப்ரவித்வேஷம் இல்லாதவனுக்கு ஆஸ்திக்யம் மந்தமாகிலும், பாலாதிகளைப்
போலே அர்த்தஞானம் இல்லையேயாகிலும், வாய் வெருவுமாப் போலே அபிஸந்தி
இல்லையேயாகிலும், ஸங்கேத பரிஹாஸாதிகளிலே துவக்குண்டு
அபிஸந்த்யந்தரம் உண்டாகிலும், ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்கமுண்டாகிலும்,
தோஷாந்தரங்களுண்டாகிலும் ஸங்கீர்த்தனம் பாவநதம் என்றபடி. அல்லது
பகவத்பரிவாதாதிகளுக்காக பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணினாலும் பாபம்
போம் என்றபடியன்று. பகவத்பரிவாதாதிகள் பாதகங்களாகவினே பரிகணித்துக்
கிடப்பது.

யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேசவம்
ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதி: ஸம்ஸர்கிணாமபி என்றும்,

ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் விதாதந்யரேதஸம்
யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம்

என்றும் சொன்னார்களினே.

விளக்கம் –

- ஆர்த்தா விஷண்ணா: சிதிலாச்ச பீதா கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா:
ஸங்கீர்த்தய நாராயண சப்தமாத்ரம் விமுத்ததுக்கா: ஸுகினோ பவந்தி – இந்த

உலகில் ஸுகம் கிட்டாத காரணத்தால் வருத்தம் அடைபவர்களும், ஸ்வர்க்கம் முதலான ஸுகம் கிட்டாத காரணத்தால் வருத்தம் அடைபவர்களும், எதிலும் நிலை இல்லாமல் உள்ளவர்களும், ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு அச்சம் கொள்பவர்களும், நோயால் வருந்துபவர்களும் “நாராயணா” என்ற ஒரு பதத்தைக் கூறினால் மட்டுமே போதுமானது; தங்களுடைய துன்பம் நீங்கி, இன்பம் அடைவர்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-8-19) - அவசேநாபி யந்நாமநி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை: புமாந் விமுச்சயதே ஸத்ய: ஸிம்ஹத்ரஸ்தைர் ம்ருகைரிவ - ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை எவ்விதம் உச்சரித்தாலும், சிங்கத்தைக் கண்ட மான்கள் அந்தக் காட்டை விட்டு ஓடுவது போன்று, அனைத்து பாவங்களும் அவனை விட்டு ஓடுகின்றன.
- ஸ்ரீமத்பாகவதம் (6-2-14) - ஸாங்கேத்யம் பரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா வைகுண்டநாம க்ரஹணம் அசேஷாக விநாசநம் - ஒருவனுக்குப் பெயர் சூட்டுவதாலும், பரிஹாஸம் செய்வதாலும், ஸ்தோபமாகவும் (நாராயணா என்பதற்குப் பதில் நாணா என்று கூறுவது), ஏளனமாகவும் (நாராயணா என்று உச்சரிப்பவனை, நாராயணா என்று கிண்டலாக அழைத்தல்) என்று எவ்விதம் அவனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தாலும், அது அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கும்.
- ஹரி அஷ்டகம் - ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருத: அநிச்சயாபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவ ஹி பாவக: - ஸ்ரீஹரியான பகவான், தீய மனம் உள்ளவர்களால் நினைக்கப்பட்டால் கூட, அவர்களுடைய பாவங்களைப் போக்குகிறான். அறியாமல் நெருப்பைத் தொட்டாலும், அது எரிக்கும் அல்லவோ?
- ஸ்ரீமத்பாகவதம் (6-4-34) - ஏதாவதாலபக நிர்ஹரணாய பும்ஸாம் ஸங்கீர்த்தனம் பகவதோ குணகர்ம நாம்நாம் ஆக்ருச்ய புத்ரமகவாந் யதஜாமிளோபி நாராயணேதி மித்ரயமாண உபைதி முக்திம் -

மனிதர்களுடைய பாவங்களை நீக்கும்விதமாக ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் மற்றும் அவனுடைய லீலைகளை உணர்த்தும் திருநாமங்கள் பலவற்றையும் கூறவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. ஒரு திருநாமம் கூறினாலே போதுமானது. காரணம், அஜாமிளன் மிகுந்த பாபியாக இருந்தபோதிலும், இறக்கும் தருணத்தில் தனது புத்திரனை “நாராயணா” என்று அழைத்து முக்தி அடைந்தான் அல்லவோ?

- திருமாலை (4) மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான் இத்தனை அடியரானார்க்கு இரங்கும் நம் அரங்கனாய பித்தனைப் பெற்றும் – நெய்யுள்ள குடத்தைச் சூழ்ந்துள்ள எறும்புகள் போன்று, தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள கர்மபலன்களின் நடுவில் உள்ள சஷத்ரபந்து என்பவன், மூன்று அக்ஷரங்களுடைய “கோவிந்த” என்று அழைத்து உயர்ந்த கதி அடைந்தான். இப்படியாகத் தனது அடையார்கள் விஷயத்தில் மிகுந்த பித்துப் பிடித்தவனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன் உள்ளபோது, (அவனை நாடாமல்) ஏன் ஸம்ஸாரத்தில் துன்பம் அடைகிறார்கள்?

மேலே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் உணர்த்தப்படுவது – ஒருவனுக்கு பகவானிடம் விரோதம் பாராட்டும் புத்தி இல்லையென்றால் அவனுக்கு ஆஸ்திகத்தன்மை குறைவாக உள்ளபோதிலும், சிறு குழந்தைகள் போன்று பகவானைப் புகழ்த்தும் வரிகளின் பொருளை அறியவில்லை என்றாலும், எந்தவிதமான உட்கருத்தும் உணராமல், ஏதோ ஒன்றை உரைப்பது போன்று திருநாமத்தை உரைத்தாலும், பரிஹஸிக்கும் விதமாகவோ வேறு பலனை விரும்பியோ உரைத்தாலும், கூறுவதில் தோஷங்கள் இருந்தாலும் பகவானின் திருநாமங்களை உச்சரித்தல் என்பது அவனைப் பரிசுத்தனாக்கும். ஆனால் பகவானைத் தூஷிக்கும்விதமாக அவனுடைய திருநாமங்களை உச்சரித்தால் பாவமே உண்டாகும். அவனைத் தூஷிப்பது பாவமே என்றல்லவோ கணக்கிடப்பட்டுள்ளது? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (336-36) - யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேசவம் ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதி: ஸம்ஸர்கிணாமபி - கேசவனை எண்ணாத அளவிற்கு அவனிடம் பகைமை பாராட்டுபவர்களும், அவர்களுடன் சேர்பவர்களும் புண்ய நதிகளில் நீராடினால் கூட, எந்தவிதமான பலனையும் பெறமாட்டனர்.
- ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் - ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் விதாதந்யரேதஸம் யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம் - தன்னுடைய தந்தையுடன் பகை கொள்ளும் புத்திரனை வேறு ஒருவனுக்குப் பிறந்தவனாகவே கொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுவிடம் எப்போதும் பகைமையுடன் உள்ளவனை சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவனாகவே அறியவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 111)

381. த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க, அது உண்டது உருக்காட்டாதே, தேசாந்தர கதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே. ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து கண்காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி உடன்கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரளர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, அநுமதி தானத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலேயிருந்து போலேயிருந்து மீட்கைக்கிடம் பார்த்து நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது; தனக்கேற இடம் பெற்ற வளவிலே, என்னுரைச் சொன்னாய் என் பேரைச் சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலே யெடுத்துக் கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாபோலே ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம்

ஆறுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருத் விசேஷங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு தானே யவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

அவதாரிகை - இனி, (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது) என்று கீழருளிச் செய்தத்தை விசதீகரிக்கக்காக, ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரையை அருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபாத் விபூயிலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து “பகவத் குணாநுஸந்தானம் அபயஹேது” என்று சூர்ணை 366ல் கூறப்பட்டதை விவரித்து உரைக்கும்விதமாக, ஸர்வேச்வரன் ஆத்மாவைக் கரையேற்று வதற்குச் செய்யும் முயற்சிகள் குறித்து இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி” என்கையாலே, நித்யவிபூதியை த்ரிபாத் விபூதி யென்னக்கடவதிறே. அதினுடைய த்ரிபாத்த்வந்தான் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலா யிருக்கும்; எங்ஙனே யென்னில், “பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் த்வி” என்று, இந்த விபூதியி லெல்லா பூதங்களு மிவனுக்கு நாலத்தொன்று என்னும்படி அல்பமா யிருக்கும்; பரமாகாசத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்கா யிருக்கும். “இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச் சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக் குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபர மன்று, லீலாவிபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது” என்று தீப ப்ரகாசத்திலே ஜீயரருளிச் செய்கையாலே, இவ்விபூதியில் கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப் பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்யவிபூதி மும்மடங்கா யிருக்கு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - புருஷஸூக்தத்தில் (3) - த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - என்று கூறுவதன் மூலம் நித்யவிபூதியாக உள்ள பரமபதம் என்பது த்ரிபாத் விபூதி ஆகிறது. இந்தப் பரமபதத்தை த்ரிபாத் என்று கூறியது பலவிதங்களில் பொருள் கொள்ளும்படியாக உள்ளது. எப்படி? புருஷஸூக்தம் - பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் த்வி - அனைத்து பூதங்களும் ஒரு பாகமாக உள்ளன, அழிவற்ற பரமபதத்தில் இவனுடைய மூன்று பாகங்கள் உள்ளன - என்று கூறியது; அதாவது இந்தப்

பூமியில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும் சேர்ந்தாலும் இவனுடைய செல்வத்தில் நான்கில் ஒரு பாகம் என்று கூறலாம்படி குறைவற்று இருப்பதாகும்; பரமாகாசம் என்று கூறப்படுவதான பரமபதத்தில் இவனுடைய செல்வமானது த்ரிபாத் என்று கூறலாம்படி மூன்று மடங்காக இருக்கும். “இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச் சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக்குப் பல்சுஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபர மன்று, லீலாவிபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது – இவனுடைய நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்பதான செல்வங்களை உணர்த்தக்கூடிய பாதம் மற்றும் த்ரிபாதம் போன்ற இரண்டும் பதங்களும் சிறியது மற்றும் பெரியது என்ற தன்மைகளை உணர்த்துமே அல்லது அவை கால்பங்கு முக்கால்பங்கு என்று அளவுகளைக் குறிக்காது; லீலாவிபூதி என்று கூறப்படும் இந்த உலகத்தில் அண்டங்கள் கணக்கில்லாமல் உள்ளன அல்லவோ?” – என்று தீப ப்ரகாசத்தில் வாதிகேசரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார்; ஆக இதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் காணப்படும் இடங்கள் போன்று பரமாகாசம் என்பதான நித்யவிபூதியில் உள்ள பொருள்கள் மூன்றுமடங்கு உள்ளன என்று கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே, “திவி இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாதத்வஞ்ச, அப்ராக்ருதைர் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைர் வா, பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிபிர் நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ர பரைச்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைச் சாத்மபிர்வா ஸம்பவதி” என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டரருளிச் செய்தபடியே, அப்ராக்ருதமா யிருந்துள்ள போக்ய விசேஷங்கள் போகோபகரண விசேஷங்கள் போகஸ்தாந விசேஷங்களாகிற மூன்றம்சங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற்படியே பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரரா யிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமா யிப்படி மூன்றம்சமா யிருக்கு மாத்மாக்களை உடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாத் தென்னவுமாம். ஆக இப்படி லீலாவிபூதியில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தை யாகையாலே நிரதிசய ஸுகாவஹையான நித்யவிபூதியிலே.

விளக்கம் - அல்லது திவி இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச, அப்ராக்ருதைர் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைர் வா, பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிபிர் நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ர பரைச்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைச் சாத்மபிர்வா ஸம்பவதி - திவி என்ற பதம் இந்தப் ப்ரக்ருதியுடன் தொடர்பு இல்லாமல் உள்ள பரமபதத்தைக் கூறுகிறது. அதாவது இந்த ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு இல்லாத இனிய பொருள்கள், அவற்றை அனுபவிப்பதற்குத் தேவையான போகோபகரண பொருள்கள், அவற்றை அனுபவிக்கத் தேவையாக உள்ள இடங்கள் என்ற பொருள்கள் என்று மூன்றுவிதமாக உள்ளதால் த்ரிபாத் எனப்பட்டது. அல்லது ஆபரணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்களின் வடிவில், உலகில் உள்ளவற்றைக் காப்பாற்றியபடி உள்ள நித்யஸூரிகள், பகவத்ப்ரக்ருதியில் மட்டுமே நாட்டம் உள்ள நித்யஸூரிகள், முக்தி பெற்றவர்கள் என்று மூன்றுவிதமான பிரிவுகள் உள்ள ஆத்மாக்களைக் கொண்டதால் த்ரிபாத் எனப்பட்டது - என்று ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸுதர்சனபட்டர் அருளிச்செய்தது போன்று - இந்த உலகின் தொடர்பு இல்லாத போக்யவஸ்துக்கள், போகோபகரண வஸ்துக்கள், போக இடங்கள் என்ற வஸ்துக்கள் முதலான மூன்று விதமான பொருள்களுடன் கூடியிருப்பதால். (அல்லது) அஸ்த்ரபூஷணம் என்ற அத்யாயத்தில் கூறியுள்ளது போன்று ஆபரணங்கள், அஸ்த்ரங்கள் போன்றவற்றின் வடிவத்தில் இருந்தபடி உலகில் உள்ள பொருள்களை விரும்பும் நித்யஸூரிகள், பகவத்ப்ரக்ருதியில் மட்டுமே குறிக்கோள் உள்ளவராக இருக்கும் நித்யஸூரிகள், முக்தர்கள் என்று மூன்றுவிதமான ஆத்மாக்களை உடையதால் என்று இரண்டுவிதங்களிலும் த்ரிபாத் என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாக இந்த உலகங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மேன்மைகள் கொண்டதால் எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதாக உள்ள நித்யவியூதியில்.

வ்யாக்யானம் - (பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதே வாநுபவிக் கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லா நிற்க வென்கை.

விளக்கம் - (பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) - நித்யமுக்தர்களுடன் கூடியிருந்தபடி, ஒவ்வொன்றும் இத்தகைய ஆனந்தம் அளிக்கும் என்று கூற இயலாதபடி எல்லை இல்லாத ஆனந்தம் ஏற்படுத்துகின்ற ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், செல்வம் போன்ற அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அனுபவிக்கவல்ல பரிபூர்ண அனுபவம் தடை இல்லாமல் உள்ள நேரத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (அது உண்டதுருக்காட்டாதே) அதாவது, அப்போதப்போது வடிவு இட்டு மாறினாப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணுமந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில் தோற்றாதே யென்கை. (தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) அதாவது, அநேக புத்ரர்களில் வைத்துக் கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமே போனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியா நிற்கச்செய்தேயும், “இவர்களோபாதி அவனுங் கூடவிருந்து வாழுகைக் கிட்டுப் பிறந்து வைத்தும் இத்தை யிழந்து கிடக்கிறானே!” என்று, தேசாந்தரகதனான வந்த புத்திரன் பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுக்தரும் தானுங் கூடியிருந்து வாழ்ச்செய்தே, “இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதந ரித்தை யிழந்து கிடப்பதே!” என்று தேசாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் நோராகப்போயென்கை.

விளக்கம் - (அது உண்டதுருக்காட்டாதே) - அப்போதைக்கப்போது வடிவத்தில் மாற்றி மாற்றி உண்டாவது போன்று புதிதுபுதிதாக உண்டாகக்கூடிய ஆத்ம அனுபவம் எதுவும் வடிவத்தில் தோன்றாமல். (தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) - பல பிள்ளைகள் உள்ள ஒருவனின், ஒரு பிள்ளை மட்டும், தனது கர்மம் காரணமாக வேறு தேசத்திற்குச் சென்றால், மற்ற பிள்ளைகளுடன் தான் சேர்ந்து மகிழ்வுடன் வாழ இயன்றாலும், அதனைச் செய்யாமல், “இவர்கள் போன்று அவனும் நம்முடன் சேர்ந்து வாழப் பிறந்தாலும், இதனை விட்டுப்போக நேர்ந்ததே” என்று மற்ற இடத்திற்குப் போன பிள்ளையின் நினைவே தந்தையின் இதயத்தில் இருக்கும். இது போன்று, நித்ய முக்தர்களுடன் ஸர்வேச்வரன் பரமபதத்தில் உள்ளபோதிலும், “இந்த அனுபவத்தில் உரிமை உள்ளபோதும்,

உலகில் உள்ள சேதனர்கள் இதனை இழந்து கிடக்கிறார்களே", என்று பரமபதத்தில் இல்லாமல், இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளிடம் ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளம் வந்து சேர்கிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 121)

2-2-3 அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து

அறியா மாமாயத்தடியேனை வைத்தாயால்

அறியாமைக் குறளாய் நிலம் மாவலி மூவடி யென்று

அறியாமை வஞ்சித்தாய் எனதாவியுள் கலந்தே

பொருள் - மற்றவர்கள் யாவரும் தன்னை உள்ளது உள்ளபடி அறியாதபடி, தனது வடிவழகு மூலமாக அனைவரது அறிவையும் மயக்கிய வாமனனாக வந்து, “மஹாபலியே! மூன்று அடி நிலம் வேண்டும்”, என்று உனது கள்ளத்தை மஹாபலி அறியாதவிதமாகச் செய்து அவனை வஞ்சித்தவனே! எனது நெஞ்சத்தின் உள்ளே கலந்து, அறியாமை ஏற்படுத்தவல்லதாக உள்ள மிகப் பெரிய ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கிக் கிடந்த என்னை, “உனக்குத் தொண்டு செய்தல் என்றால் என்ன” என்று ஏதும் அறியாதிருந்த நேரத்தில், உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவல்ல ஆவலை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாயே!

அவதாரிகை - ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி, “அறிவு நடையாடாத தசையிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை அழிக்கக்கடவதான தேஹஸம்பந்தத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய் என்கிற இழவாலே சொல்லுகிறார்” என்றாம். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “முன்னிற் பாட்டுக்களும் பின்னிற் பாட்டுக்களும்

ப்ரீதியோடே நடவாநிற்க, நடுவே அப்ரீதி தோற்றச் சொல்லுமது சேராது; ஆனபின்பு இங்ஙனையாமித்தனை - 'அறியா மா மாயத்து அடியேனை அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து வைத்தாயால்' என்கிறார்" என்று இத்தையும் ஒரு உபகாரமாக்கி அருளிச்செய்தார். "அத்தா நீ செய்தன" என்று நாம் பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்ல நின்றீர்; அவற்றிலே நீர் மதித்திருப்பதொரு உபகாரத்தைச் சொல்லிக்காணீர் என்ன, அதைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்திற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார் கூறும் விளக்கம் என்னைவென்றால் - உன்னைக் குறித்து எந்தவிதமான ஞானமும் ஏற்படாமல் இருந்த காலகட்டத்தில் உன்னைக் குறித்த ஞானத்தை எனக்கு அளித்தாய்; ஆனால் அவ்விதம் பிறந்த ஞானம் அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ள சரீரபந்தம் என்பதையும் சேர்த்து உண்டாக்கினாயே என்று வெறுப்பு கொண்டு உரைக்கிறார் - என்பதாகும்; இதனை ஸ்வாமி திருமாலையாண்டான் உரைப்பார். இதனை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் கேட்ட பின்னர், "இதற்கு முன்னர் உள்ள பாசுரம், பின்னர் வரவுள்ள பாசுரம் ஆகியவற்றில் ஸர்வேச்வரன் மீது உண்டான ப்ரேமை வெளிப்படுவதாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது நடுவில் உள்ள இந்தப் பாசுரத்தில், அந்தத் தன்மைக்கு முரணாக உரைப்பது பொருந்தாது. ஆகவே இந்தப் பாசுரத்திற்கு - அறியா மா மாயத்து அடியேனை - என்று மாற்றி அமைத்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்; அதாவது நான் எதும் அறியாமல் இருந்த காலத்திலும் எனக்கு உன் மீது ப்ரேமை ஏற்படும்படியாகச் செய்தாயே என்று உரைப்பதாகக் கொள்க", என்று அருளிச்செய்தார். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், "அத்தா நீ செய்தன என்று நாம் செய்த பல உபகாரங்களையும் உரைத்தீர். அவற்றில் நீவிர் பெரிதாக எண்ணும் ஓர் உபகாரம் எது?", என்று கேட்க, அதற்கு விடையாக அருளிச்செய்கிறார். கடந்த பாசுரத்தில் ஞான உபகாரத்தை உரைத்தார்; இங்கு பக்தி உபகாரத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அறியாக் காலத்துள்ளே) "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:" என்கிறபடியே, அறிவு நடையாடாத பால்யத்திலே. (அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து) அடிமைக்கண் - அடிமையிலே. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"

என்கிறபடியே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளுடைய பரிமாற்றத்திலேயன்றோ என்னை அந்வயிப்பித்தது. (அன்பு செய்வித்து) “வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, “குருஷ்வ” என்னும்படி பெறாவிடில் முடியும்படியன்றோ பண்ணிற்று. (அறியா இத்யாதி) பிள்ளாய்! ஊமத்தங்காய் தின்று ப்ரமித்தாரைப்போலே, அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற என்னைக் கிடர் இப்படி பண்ணிற்று!

விளக்கம் - (அறியாக் காலத்துள்ளே) இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் சிறுவயது முதலே மிகுந்த அன்புடன் இருந்தான் - என்று கூறுவது போன்று, ஏதும் அறியாத பால்ய காலகட்டத்திலேயே. (அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (58-31) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - உனக்கு வேண்டிய அனைத்து பணிவிடைகளையும் நான் செய்வேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்தில் சிறிதும் தொடர்பு இல்லாமல் உள்ள நித்யஸூரிகளுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் அல்லவோ எனக்கு அளித்தாய்? (அன்பு செய்வித்து) “என்னிடம் வந்தால் பிடிக்கமாட்டேன், வராமல் இருந்தால் தேடிப்போக மாட்டேன்” என்று இல்லாமல், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-32) - குருஷ்வ - என்னை உன்னுடன் வருவதற்குச் செய்யவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைப் பெறாமல் இருந்தால் உயிர் தங்காது என்னும்படிச் செய்தான். (அறியா இத்யாதி) - ஊமத்தங்காய் தின்று விட்டு மயக்கம் அடைந்தவர்கள் போன்று, ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள காரணத்தால் மயங்கி, அசித் வஸ்துக்களில் சேர்ந்தபடி கிடந்த என்னை அல்லவோ இவ்விதம் செய்தான்?

வ்யாக்யானம் - அறிவுகேட்டைப் பண்ணக்கடவதான ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அடியேனை, “இது எங்கே சிறைப்பட்டாலும் நல்லது, நம் வஸ்துவன்றோ” என்று, (வைத்தாயால்) இத்தண்ணீர்ப்பந்தலை வைத்தாயல் என்கிறார். அறியா மா மாயத்து அடியேனை. அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து வைத்தாயால் இதுக்கு நல்ல நிதர்சநமுண்டு. (அறியாமை இத்யாதி) நெஞ்சறியாதபடி கார்யம் செய்வாரைப்போலே, திருமார்விலிருக்கிற நாய்ச்சியாருங்கூட அறியாமே வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து “கொள்வன் நான்

மாவலி” என்றாற்போலே, “நிலம் மாவலி மூவடி” என்று, அந்நிதிபாஷணங்களைப் பண்ணி. பண்டும் இரந்து பழக்கம் உண்டாகிலிறே அந்நிதிபாஷணம் பண்ணுவது. (அறியாமை வஞ்சித்தாய்) சுக்ராதிகள் “இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்” என்றால், அவர்கள் பாசுரம் செவிப்படாதபடி தன் பேச்சாலே அவனை அறிவு கெடுத்து வஞ்சித்தானாயிற்று.

விளக்கம் – ஞானத்திற்குப் பாதகம் ஏற்படுத்தவல்லதான ஸம்ஸார உலகத்துடன் நான் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளேன். இப்படி உள்ளபோதிலும், “இவன் இங்கே சிக்கிக் கொண்டாலும் நம்முடைய பொருள்தானே”, என்று விடாமல். இங்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் உரைக்கலாம். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் மேலே கூறியபடி பொருள் கொண்டால் - மிகவும் தாழ்ந்த அசித் வஸ்துவுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளபோதிலும், தனக்கும் எனக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக என்னை ஏற்றுக்கொண்டு உன்னிடம் அன்பு செய்ய வைத்தாய்; சிறைப்படுகை என்றால் தாழ்ந்த ஸம்பந்தம்; அவ்விதம் நான் உள்ளபோதிலும். தனக்குச் சொந்தமான மாணிக்கம் ஒன்று, சேற்றில் விழுந்தால் அதனைப் போகவிடுவார்களோ? அதனைத் தூய்மைபடுத்தி எடுத்துக்கொள்வார்கள் அல்லவோ? அது போன்று என்னையும், “இவன் நமக்குச் சொந்தம் அல்லவோ? அப்படி ஆன பின்னர் நம்முடைய கைங்கர்யத்தில் இவன் ஈடுபட என்ன குறை?” என்று தனது கைங்கர்யத்தின் மீது எனக்கு அன்பு ஏற்படுத்தினான். இங்கு “அன்பு செய்வித்தாயால்” என்று இருப்பதற்குப் பதிலாக “வைத்தாயால்” என்றது ஏன்? இவ்விதம் உரைத்தால், தன்னை அவன் அங்கீகரித்தது மேலும் அதிகமாக வெளிப்படுத்த இயலும் என்பதற்காக ஆகும். “இது எங்கே சிறைப்பட்டாலும்” என்ற பதங்களை ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் கருத்தின்படி எடுத்தால் – இவன் நமக்கு அடிமைப்பட்டவன்தானே! இவன் எங்கு சென்று வந்தாலும், சரியான நேரத்தில் நாம் எடுத்துக்கொள்வோம்” என்று ஸர்வேச்வரன் சற்றே தாமதம் செய்கிறான் என்று வெறுப்புடன் கூறுவதாகக் கொள்க. இங்கு வ்யாக்யானத்தில் “தண்ணீர்ப்பந்தல்” என்ற பதங்கள், ஸ்வாமி எம்பெருமானாரின் கருத்தை அடியொட்டி உள்ளது; அதாவது மற்றவர்களுக்கு உதவுவதற்காகத் தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைப்பது போன்று, எனக்கு உதவும் பொருட்டு உன்னுடைய

கைங்கர்யத்தில் எனக்கு அன்பை ஏற்படுத்தினாய் என்கிறார். அறியா மா மாயத்து அடியேனை - அறியாத காலத்தில் உனது கைங்கர்யத்தின் மீது எனக்கு அன்பு உண்டாக்கி. (அறியாமை இத்யாதி) - இங்கு அறியாமை என்பது “யார் அறியாமல்” என்ற பொருள் உணர்த்துகிறது. அதாவது நெஞ்சம் அறியாதபடி. அல்லது “யாரும் அறியாமல்” என்றும் கொள்க. நெஞ்சம் அறியாதபடி காரியம் செய்பவர்கள் போன்று, திருமார்பில் உள்ள மஹாலக்ஷ்மி கூட அறியாமல் வாமன வேஷம் தரித்து வந்து. திருவாய்மொழி (3-8-9) - கொள்வன் நான் மாவலி - என்பதற்கு ஏற்ப “நிலம், மாவலி, மூவடி” என்று சிறிதும் தொடர்பு இல்லாத விதத்தில் சொற்களை உரைத்து. இதற்கு முன்பாக யாரிடமாவது இவ்விதம் யாசகம் கேட்டு பழக்கம் இருந்தால், சரியான அமைப்பில் வாக்கியங்கள் வந்திருக்கும்; அது இல்லாத காரணத்தால் இவ்விதம் உரைத்தான். (அறியாமை வஞ்சித்தாய்) - சுக்ராசாரியர் முதலானோர், “வந்திருப்பது ஸர்வேச்வரன். அவன் தேவர்களுக்காக வந்துள்ளான். உனது அனைத்தையும் அபகரித்துப்போக வந்துள்ளான்” என்று மஹாபலியிடம் உரைத்தனர்; ஆயினும் அவர்கள் கூறுவது அவனுடைய காதுகளில் கேட்காதபடிச் செய்து, தனது சாமர்த்யமான வாக்குகள் மூலம் அவனுடைய அறிவைக் கெடுத்து யாசித்தான்.

வ்யாக்யானம் - அப்படியே, (எனதாவியுள் கலந்து) நான் இருக்கிற இடத்தளவும் வந்து, என்னோடே கலந்து; அத்யந்தம் அந்யபரனான என் ஆத்மாவிலே புகுந்து உன் குண சேஷ்டிதங்களாலே வசீகரித்து. “அறியாமைக் குறளாய் நிலம் மாவலி மூவடியென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே, எனதாவியுள் கலந்து அறியா மா மாயத்து அடியேனை அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து வைத்தாயால்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - அது மட்டும் அல்ல, அதே போன்று (எனதாவியுள் கலந்து) - பகவத்விஷயம் என்றாலே அண்டாமல் தூரமாக நின்றிருந்த நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து, என்னுடன் கலந்து. எனது ஆத்மாவில் புகுந்து, உனது குணங்கள் மூலம் என்னை மதிமயக்கி. “அறியாமைக் குறளாய் நிலம் மாவலி மூவடியென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே, எனதாவியுள் கலந்து அறியா மா மாயத்து அடியேனை அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து

வைத்தாயால்” என்று எம்பெருமானார் கருத்துக்குப் படிக்கவேண்டும்.
“அறியாமைக் குறளாய்” தொடங்கி, “வஞ்சித்தாற்போலே, எனதாவியுள் கலந்து
அறியாக் காலத்துள்ளே வைத்தாயால்” என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் கருத்துக்குப்
படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 86)

83. விளரிக் குரலன்றில் மென்பெடை மேகின்ற முன்றில்பெண்ணை

முளரிக் குரம்பையிது விதுவாக முகில்வண்ணன் பேர்

கிளரிக்கிளரிப் பிதற்றும் மெல்லாவியும் நைவுமெல்லாம்

தளரிற்கொலோ வறியேன் உய்யலாவதித் தையலுக்கே

பொருள் - ம்ருதுவான ஸ்வபாவம் உள்ள பெண் பறவையேயோடு சேர்ந்து வசிக்கின்ற ஸ்வபாவம் உள்ளதான கனத்த குரல் உள்ள அன்றில் பறவையானது, தனது ஜோடிப் பறவையுடன் வசிக்கின்றதான முற்றத்தில் உள்ள பனைமரத்தில், தாமரை கொண்டு உண்டாக்கப்பட்ட பறவைக்கூடு உள்ளது. இந்தக் கூடு இவளுக்கு எப்போதும் பாதகம் செய்வதாகவே உள்ளது. எப்படி? ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை எப்போதும் தனது வாயில் வரவழைத்து பிதற்றியபடி இருந்தல் என்ற செய்கை, ம்ருதுவான இவளுடைய ப்ராணன், சரீரம் போன்றவை அந்தக் கூட்டைக் காணும்போதும், அதில் உள்ள பறவையின் ஓசை கேட்கும்போதும் அவனுடன் ஏற்படுகின்ற சேர்க்கையை நினைவு படுத்துவதால் தளர்ந்து போகின்றன. இனி இந்தப் பெண் பிழைத்தல் என்பது இயலுமோ என்று நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - உருவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடாநிற்கச் செய்தே அதுக்கு மேலே முற்றத்திலேயொரு பனையாய், அப்பனையிலே தொங்கிற்றோரன்றில் தன் வாயலகைப் பேடையோடே கோத்துக் கொண்டிருக்கிறவித்தை நெகிழ்ந்தவாறே கூப்பிடக்கடவதாய், அதினுடைய ஆர்த்த த்வநியிலே இவள் மோஹித்துக் கிடக்க, இத்தைக் கண்டு, “இதின் த்வநியிருக்கிறபடி இது, இவளுடைய வாற்றாமையிருந்தபடி இது, இவளுடைய மார்தவமிருக்கிறபடி இது, இவையெல்லாமிருந்தபடியாலே இவளுள்ளாக அபிமதங்கை புகுந்து இவள் ப்ரீதையாயிருக்கக் காணமாட்டோமாகாதே” என்றிங்ஙனே திருத்தாயார் வார்த்தையாயிருக்கிறது. பட்டர், இவ்விடத்தை யருளிச்செய்யா நிற்க, நஞ்ஜீயர் “ஸ்ரீராமாயணத்திலிவ் விடத்துக்குப் போலியாகக் சொல்லா மிடமுண்டோ?” என்று கேட்க, “இளையபெருமாள் காட்டிலே கொண்டுபோய்ப் பிராட்டியை விட்டுப் போந்த வநந்தரம் அவளுடைய ஆர்த்த த்வநி கேட்ட ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்குத் திருத்தாயார்படி யுண்டாகச் சொல்லலாம்” என்றருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரனின் திருக்கண்கள் இவளை வருத்தின. இந்தப் பாசுரத்தில் இவளுடைய வீட்டின் வாசலில் ஒரு பனைமரம் உள்ளது. அந்த மரத்தில் ஓர் அன்றில் பறவை உள்ளது. அது தனது வாய் அலகை, பெண் அன்றில் பறவையோடு கோர்த்துக் கொண்டு உள்ள நிலையை எண்ணி, இப்போது பிரிந்து சென்ற பெண் அன்றிலை மிகவும் வருத்தத்துடன் அழைத்தபடி உள்ளது. அந்த ஓசையைக் கேட்ட இவளுடைய தாய், “இந்தப் பறவையின் ஒலி இப்படி உள்ளதே! இவளுடைய பிரிவாற்றாமை இவ்விதம் உள்ளது, இவளுடைய மென்மை இவ்விதம் உள்ளது, ஆக இவளுடைய விருப்பம் நிறைவேறுதல் என்பது இவளுள் புகுந்து, இவள் மகிழ்வுடன் உள்ளதை நான் காண்பேனோ?”, எனக் கூறுவதாக இந்தப் பாசுரம் உள்ளது. இதனை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தபோது அவரிடம் ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர், “இதே போன்றுள்ள ஒரு நிலையை இராமாயணத்தில் கூற இயலுமோ?”, என்றார். அதற்கு பட்டர், “உண்டு, லக்ஷ்மணன் சீதையைக் காட்டில் தனியாக விட்டுப்போனபோது, சீதையின் துன்ப ஒலி எழுந்தது. அப்போது வால்மீகி முனிவருக்கு இந்தத் தாயாரின் நிலை இருந்தது”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (விளரிக்குரலன்றில்) விளரியென்று உச்சமான த்வநிக்குப் பேர். உயர்ந்த த்வநியை யுடைத்தாம்படி கார்யப்பாட்டால் கூப்பிடுகிற வன்றிலுடைய. (மென்பெடை) கலக்கும்போதும் பூத்தொடுமாபோலே தீண்டும்படியாயிற்று மார்தவம்; இம் மார்தவத்திலே விரஹமுமானால் பாடாற்றப் போகாதிநே. (மேகின்ற) மேவாநிற்கிற. நித்ய ஸம்ஸேஷமாய்ச் செல்லா நிற்குமிநே. அநபாயிநிக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறபடி. (முன்றில்பெண்ணை) முன்றிலென்று முற்றத்துக்கும் வாசலுக்கும் பேர். முற்றத்திற்பனை நடலாமோவென்றிவ்விடம் நிர்வஹியா நிற்கச்செய்தே வங்கிப்புரத்துநம்பியைச் சிலர் கேட்க, “அதுவோ! இவள் கார்யந்தளிரு முறியுமாய்ச் செல்லுகிறது” என்று பணித்தாராம். “முன்றில் தனி நின்ற பெண்ணை மேல் கிடந்தீர்கின்ற வன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்க கிற்பவரார் கொலோ?” அவனைக் கொடு வருவாராரோ வென்றபடியினே. அல்லது பிரிப்பன பிரித்துக் கூட்டுவன கூடித் திரிகிறாளன்றேயிவள். (முளரிக்குரம்பை) இதினுடைய ஸெலகுமார்யத்துக் கீடாகத் தாமரை யிலைகளையும் பூக்களையுங் கொடுவந்து கூடாகப் பண்ணுவிக்குமிநே. அன்றிக்கே, முளரியென்று முள்ளாய், முள்ளாலே செய்த கூடென்னவுமாம். (இதுவிதுவாக) இக்கூடு கூடாக. இதிப்படி குடில் கட்டிக் கொண்டு போந்து பாதகமாயற்ற பின்பு. மென்பெடையோடே மேவாநின்றுள்ள விளரிக்குரலன்றிலினுடைய முன்றில் பெண்ணை முளரிக்குரம்பை யிதுவிதுவாக.

விளக்கம் - (விளரிக்குரலன்றில்) - விளரி என்பது உச்சஸ்தாயியில் உள்ள குரலாகும். உயர்ந்த சப்தம் ஏற்படுவது போன்று அழைக்கின்ற அன்றிலின் குரல். (மென்பெடை) - சேரும்போது ஒரு மலரைத் தொடுவது போன்று மிகவும் மென்மையாகத் தொட வேண்டும்படியாக அந்தப் பெண் பறவையின் மென்மையானது உள்ளது. இந்த மென்மையுடன் விரஹமும் சேர்ந்தால் என்ன ஆகும் என்று கூற இயலாத நிலை. (மேகின்ற) - எப்போதும் பிரியாமல் நித்யமாக சேர்ந்திருப்பவனுடைய நினைவு இருக்கின்ற நிலை. (முன்றில்பெண்ணை) முன்றில் என்பது முற்றம் மற்றும் வாசல் என்று இரண்டு பொருள் தருவதாகும். வீட்டின் முற்றத்தில் பனைமரம் நட்டு வைப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் சிலருக்கு எழுந்தது. அப்போது வங்கிப்புரத்து நம்பியிடம் அவர்கள் அந்தச் சந்தேகத்தைக் கேட்டனர். அதற்கு அவர், “இவள் தனது நாயகனுடன் இன்பமாகக் கலந்தபடி

இருந்தால், அந்த முற்றத்தில் படுக்கையும் நிலாவும் என்று இன்பமாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் இவள் பிரிவாற்றாமை என்பது இரவும்பகலும் உள்ளதால், இவளுடைய வீட்டில் உள்ளவர்கள் இவளது நிலைமையைக் கண்டு செய்வதறியாது உள்ளனர். இப்படியாக உள்ளபோது அந்தப் பனைமரத்தை வெட்டி, முற்றத்தை நேர்த்தியாகப் பராமரிக்க யாரும் இல்லை. ஆகவே அங்கு பனைமரம் உள்ளது”, என்று அருளிச்செய்தார். பெரியதிருமொழி (11-2-1) - முன்றில் தனி நின்ற பெண்ணை மேல் கிடந்தீர்கின்ற வன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்க கிற்பவரார் கொலோ - வாசலில் நிற்கின்ற பனைமரத்தில் எப்போது சேர்ந்து காணப்படும் அன்றில் பறவைகளை, அந்தக் கூட்டில் இருந்து பிரிக்கின்ற சாமர்த்யம் யாருக்கு உள்ளதோ - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை அழைத்துக்கொண்டு வர முயற்சி செய்வார்களா அல்லது அந்தப் பனைமரத்தை வெட்டி, கூட்டைப் பிரிக்க முயல்வார்களா? இப்படியாகப் பிரிந்து, சேரவேண்டுவதுடன் சேரும் நிலையில் இவள் இல்லை அல்லவோ? (முளரிக்குரம்பை) - அந்தப் பெண் அன்றில் பறவையின் மென்மைக்கு ஈடாக தாமரை இலைகள், பல மலர்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஆண்பறவை கூடு கட்டுகிறது. அல்லது முளரி என்பது முள் என்று கொண்டு, முள்ளால் அமைக்கப்பட்ட கூடு என்றும் கொள்ளலாம். (இதுவிதுவாக) - இந்தக் கூடு மிகவும் உறுதியாக இருப்பதால், அதிலிருந்து விரஹதாபம் கொண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத பெண் அன்றிலுடன் எப்போதும் கூடியபடி இருந்தாலும், விரஹம் காரணமாக அழைக்கின்ற பறவையின் உச்சத்வனியானது, முகில் போன்று அனைவருக்கும் தன்னைக் கொடுப்பவனாய் உள்ளபோதிலும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - ந ஜீவேயம் சஷணம் அபி - அவளைப் பிரிந்து இருக்கமாட்டேன் - என்று கூறிய நாயகனை ஞாபகப்படுத்துவதால், அவன் பேரைப் பிதற்றத் தொடங்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - (முகில்வண்ணன் பேர் கிளரிக்கிளரிப் பிதற்றும்) முகில்வண்ணனுடைய திருநாமத்தைக் கிளர்ந்து கிளர்ந்து ஜல்பிக்கிற ஜல்பமும். (மெல்லாவியும்) சிறிதுபோது மிஜ்ஜல்பத்தோடே தான் செல்லுகிறதோ வென்றிருக்க, அதுவுமில்லாதபடி ஹ்ருதயத்தி லுண்டான தளர்த்தியும். (நைவும்) அதுக்குமேலே இவளுடைய சைதில்யமும். (எல்லாம்) இவையெல்லா மிருந்தபடியால். (தளரிலித்யாதி இத்தையலுக் குய்யலாவது) இப்பெண் பிள்ளைக்கு

ஜீவிக்கலாவது. (தளரிற்கொலோ) இஜ்ஜல்பமுமின்றிக்கே யொழியும்படி வருந்தளர்த்தியாவது முடிகையிறே. முடிவிலாகாதே யிவளுக்குப் பிழைக்கலாவது அறிகிறிலேன்.

விளக்கம் - (முகில்வண்ணன் பேர் கிளரிக்கிளரிப் பிதற்றும்) - அவனுடைய திருநாமத்தை மீண்டும்மீண்டும் எண்ணியபடி பிதற்றும் பிதற்றல். (மெல்லாவியும்) - இந்தப் பிதற்றல் காரணமாக அமைதி அடைகிறாளோ என்றால், அத்வும் இல்லாதபடி இதயத்தில் தளர்ச்சி ஏற்படும்படியாக. (நைவும்) - இவளுடைய சரீரத்தில் ஏற்படும் தொய்வு. (எல்லாம்) - இவை அனைத்தும் சேர்ந்துகொண்டதால். (தளரிற்கொலோ) - இத்தகைய நிலை இல்லாமல் போவது என்பது, முடிந்தால் மட்டுமே ஏற்படும். ஆக இவள் முடிந்து போவது உறுதி, பிழைப்பது குறித்து எனக்கு சந்தேகம் உண்டு.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்